

— Да еж или не, да вървимъ! и Скобелевъ рѣшително удря съ шпоритѣ коньтъ.

Водата на рѣката прѣска изъ подъ краката на кониетѣ право въ лицата ни.... Отъ този бръгъ гърми ура — нашитѣ!....

— Гдѣ е бѣлийтъ флангъ? тичащецъ Скобелевъ ги пита.

— Отподирѣ, ваше прѣвѣсходителство!

Ний прѣминѣхме покрай.... Пакъ побѣснялъ карниеръ.... Тукъ редутътъ, цѣлъ натрупанъ съ мъртви и ранени.... Тамъ голѣмъ банръ, като сахарна глава. Отъ долу на горѣ спиралъ*) на траншея.... Не може да се види земля, всичко обепнано съ червени фесове.... Свѣтло, нѣстро. Отъ върховетѣ навсѣкитѣ сѣрани глѣдатъ грозно крушовскитѣ топове, нѣ горѣ отъ тѣхъ още медленно са развѣватъ и пляскатъ въ въздухътъ двѣ бѣли знамена.

— Мерзавци! откъсва се отъ джунитѣ на Скобелева.

— Кои еж мерзавци.... Удивлявамъ са азъ.

— Възможно ли е да са прѣдаде таквази позиция?....

— А и да са защищава не бива.... Заобиколени наоколо...

— Да са защищаватъ не бива... Да са биятъ може, трѣбва да умрѣтъ!....

Като че изъ мъглата се издига фигурата на нѣкакъвъ си офицеринъ.... Той поднася на Скобелева саблята на плѣнениитѣ паша.

— Кой командува?....

— Вейсиль паша.

— А Еюбъ?

— Еюбъ отдавна го нѣма.

— Той са прѣдаде?

— Безъ никакви условия.... На милостъта на побѣдителятъ.

— На милостъта?

— Така.

— Да са възвърнатъ сабитѣ на плѣнниците, свято да са запази тѣхното имущество, да не би нито една троха тѣхно да пропадне.... Прѣдупрѣдѣте, за грабежъ ще да застрѣлявамъ!....

На срѣща една конница.... Само не наши.... Съвеѣмъ не наши.... И кебетата чюжди и мундиритѣ не тѣзи, къмъ които вече е привикнѣлъ поглѣдътъ.

*) Спиралъ, значи линия която има винтообразна форма (бурмалия.)